

Att börja leva

Nina Matthis 24 maj 2009

Jag hörde talas om en tonårsflicka som var tjock. Nu var det inte riktigt sant att hon var tjock, hennes kompisar tyckte inte alls det. Hon var "lite stor", sa de. "Men inte tjock. Bara lite rund om armarna och kinderna". Vem var det då som sa att hon var tjock? Jo, det var hennes pappa. Han hade fått för sig det, och sa det titt som tätt till sin dotter. Pappan hade nämligen en princip. Han trodde att hans föräldrar inte brydde sig om honom när han var liten. Och nu ville han visa sin dotter att han brydde sig om henne. Så han sa bland annat att hon måste vara hemma senast klockan elva om kvällarna, annars skulle han inte öppna dörren när hon ringde på. Ja, han hade alla möjliga principer, utöver "den goda avsikten" att kalla dottern för tjock.

Vad hände då? kanske du undrar med förväntan. Tja, just ingenting. Flickan hon fortsätter att äta de där "förbjudna chipsen" (kanske som tröst, som hennes kompisar tror). Och pappan han fortsätter med sina principer, hur mycket bråk och tårar som än uppstår i relationen med dottern. Hans avsikt är ju i hans ögon god...

Ja, hela världen är full av principer. Och de är synnerligen seglivade. Principer är de tankar som det lägre sinnet mejslar ut och håller fast vid, som om de vore sanningen själv. Personligheten kämpar för sina principer genom att upprepa sin ståndpunkt, om och om igen. Den kan inte ens tänka tanken: "Jag kanske har fel", "Hon kanske har rätt", "Jag kanske är förvirrad..."

Personligheten kan hitta på vad som helst om sina principer. Till exempel att de är goda, nyttiga och bra, eller rent av livsviktiga. Men (och detta ser inte egot) - de är bara livsviktiga för personligheten själv. De är nödvändiga för att personligheten ska överleva och behålla sin gamla nivå av omedvetenhet. Det lägre sinnet vet inget om själen. Det tror, att det själv är "allt som är". Det tror att det dör om det släpper taget om de kämpande tankarna.

Och det gör det!

Men den där döden innebär ingen katastrof, så som rädslan fått för sig. Det enda som händer när personligheten släpper taget om sig själv, är att livet fylls av nya möjligheter. Själens rymd uppfyller oss, och den rymden behöver inte hålla fast vid någonting. Striderna avtar. Glädjen sipprar fram, och den underbara kärleken. Vi vilar i själen - i den vänliga rymd som alltid finns bakom de kämpande tankarna. Vi som trodde att vi skulle "dö". Och så börjar vi äntligen leva!

© Nina Matthis, maj 2009